

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci navrhovatelů **a) M.M.**, bytem ■■■, **b) K., o.s., spolek**, IČ ■■■, se sídlem ■■■, obou zastoupených JUDr. Ing. Rudolfem Coganem, Ph.D., advokátem se sídlem Pražská 617, 509 01 Nová Paka, proti odpůrci **Statutárnímu městu Jablonec nad Nisou**, se sídlem Mírové náměstí 3100/19, 467 51 Jablonec nad Nisou, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) L.M.**, **2) J.M.**, obou bytem ■■■, **o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - změny č. 59 územního plánu Statutárního města Jablonec nad Nisou, schváleného usnesením zastupitelstva Statutárního města Jablonec nad Nisou ze dne 22. 9. 2011, č. ZM/161/2011,**

t a k t o :

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 59 územního plánu Statutárního města Jablonec nad Nisou, schváleného usnesením zastupitelstva Statutárního města Jablonec nad Nisou ze dne 22. 9. 2011, č. ZM/161/2011, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh

Návrhem podaným v zákonné lhůtě se navrhovatelé domáhali zrušení opatření obecné povahy - změny č. 59 územního plánu statutárního města Jablonec nad Nisou, schváleného usnesením zastupitelstva ze dne 22. 9. 2011, č. ZM/161/2011. Změna č. 59 územního plánu spočívala ve vymezení plochy pro čističku odpadních vod (dále jen „ČOV“), konkrétně ve změně funkčního využití části pozemků parc. č. ■■■ (ve vlastnictví Severočeské vodárenské společnosti, a.s.) a parc. č. 309/3 (ve vlastnictví K.S.) z návrhové a rezervní plochy v kategorii OV (občanská vybavenost polyfunkční) a nezastavitelné plochy v kategorii UL (přírodní ochrana, plochy lokálních systémů ekologické stability, biokoridory, doprovodná zeleň) na návrhové plochy v kategorii V (odpadní vody, zásobování vodou); dále části pozemku parc. č. ■■■ (ve vlastnictví M.N.) z rezervní plochy v kategorii OV

(občanská vybavenost polyfunkční) na návrhovou plochu v kategorii S2 (smíšené bydlení); vymezení plochy č. ■■■, ■■■, ■■■, to vše s vymezením ochranného pásma kolem ČOV.

Navrhovatelé uvedli, že navrhovatel a) spoluvlastní dům č. p. ■■■ na pozemku sousedícím s uvažovanou ČOV, navrhovatel b) je pak občanským sdružením, jehož cílem je ochrana životního prostředí v Kokoníně, které sdružuje členy bydlící v K. V úvodu navrhovatelé označili rozhodnutí o umístění ČOV v husté zástavbě za problematické, neboť jde o faktické omezení vlastnického práva ve smyslu č. 11 Listiny základních práv a svobod, které musí být jen ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu.

Navrhovatelé nesouhlasili s tím, že v rámci projednávání změny územního plánu nebyly projednávány varianty čištění odpadních vod (varianta B – ČOV pod plynárnou Kokonín a varianta C – využití ČOV R. u J.n.N.). Zvolená varianta je podle navrhovatelů nevýhodná v tom, že ponechává část domů v K. bez odkanalizování, a že nebude moci dojít k přirozenému srůstání obcí K. a R. u J.n.N. V tomto směru se dovolávali znaleckého posouzení Ing. J.K. z června 2012 z projektové přípravy variant ČOV.

Odpůrce byl v dané věci podjatý, neboť je akcionářem Severočeské vodárenské společnosti, a.s., jinak by řízení probíhalo u úřadu jiné obce s rozšířenou působností.

Vlastníci domu č. p. 189 budou obtěžováni zápachem z ČOV vzdálené 50 m. Stejně budou emisemi obtěžováni cestující na zastávce MHD. Podle navrhovatelů se bude zvyšovat i hluknost se stoupajícím stářím vybavení ČOV.

Dále bylo namítáno, že nebylo zahájeno zjišťovací řízení EIA/SEA dle Aarhuské úmluvy, směrnice č. 96/61/ES a č. 2003/35 ES, k ověření, do jaké míry stavba a provoz ovlivní životní prostředí, ačkoli to navrhovatelé požadovali. Nebyly také vyhodnoceny vlivy na udržitelný rozvoj území.

Navrhovatelé nesouhlasili se závěrem o pozitivním vlivu na ceny okolních pozemků, uvedeném na str. 18 odůvodnění napadeného opatření obecné povahy. Pokud se v blízkosti plánované ČOV nacházejí obytné domy, představuje souhlas s výstavbou zásah do vlastnických práv, v podobě jednak estetické újmy, jednak výrazného snížení tržní ceny nemovitostí. Před realizací projektu musí být objektivně prokázáno, že neexistuje jiné alternativní řešení.

Navrhovatelé dále uplatnili procesní námitky. Podle nich mělo být o námitkách rozhodnuto samostatným rozhodnutím. V odůvodnění nebyly uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy pro vydání byly uvedeny v omezeném rozsahu. Odůvodnění nesplňuje požadavky na normální odůvodnění správního rozhodnutí, neobsahuje důkazy a je otázkou, nakolik byly dotčené orgány o námitkách zpraveny. Nakonec se navrhovatelé ohradili proti tomu, že opatření obecné povahy, jak bylo zveřejněno na úřední desce odpůrce, nebylo vůbec vydáno, protože neobsahuje podpisy, ani jména a příjmení starosty a místostarosty, nejde o platný právní úkon, dále nebylo obsaženo přesné datum, bylo pouze uvedeno září 2011.

Z vymezených důvodů navrhovatelé požadovali, aby soud změnu územního plánu č. 59 zrušil.

I. Vyjádření odpůrce

Podle odpůrce byl možný zásah do práv navrhovatelů dostatečně vyvážen ochranou veřejného zájmu na ochraně životního prostředí a opatření obecné povahy je legitimní po procesněprávní i hmotněprávní stránce, proto odpůrce navrhoval zamítnutí návrhu jako nedůvodného. Povinnost zvážit veškeré možné varianty vedoucí k požadovanému cíli zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nestanoví. O schválení podnětu na pořízení změny č. 59 územního plánu rozhodlo zastupitelstvo odpůrce dne 17. 2. 2011, následně a bez požadavku na zpracování variant schválilo dne 24. 3. 2011 návrh zadání změny č. 59 územního plánu. Odpůrce v této souvislosti odkázal na str. 16 odůvodnění změny v části j) Rozhodnutí o námitkách. Odpůrce odmítnul námitku podjatosti a neobjektivnosti při vydávání opatření obecné povahy, uvedl, že akcie Severočeské vodárenské společnosti, a.s. jsou v držení nejen odpůrce, ale celkem 458 severočeských měst a obcí, a majetková účast odpůrce neměla vliv na rozhodování o změně územního plánu. Tvrzení navrhovatelů o zápachu a hluchosti ČOV nemá oporu v žádném podkladu z oblasti vlivu na životní prostředí a je pouhou polemikou navrhovatelů. Krajský úřad Libereckého kraje jako dotčený orgán kompetentní k posouzení vlivu záměru na životní prostředí dle § 47 odst. 2 a 3 stavebního zákona k návrhu zadání změny územního plánu neuplatnil požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí. Rozhodnutí o námitkách bylo přijato samostatným rozhodnutím zastupitelstva odpůrce, a to usnesením ZM/160/2011. Odůvodnění výroku změny územního plánu je v kapitole F. Odpůrce dále konstatoval, že tehdejší právní úprava neukládala pořizovateli povinnost zpravit dotčené orgány o námitkách, jako je tomu po velké novele stavebního zákona dle § 53 odst. 1 stavebního zákona. Navrhovateli uvedený odkaz na webové stránky se týká veřejné vyhlášky o vydání změny, k níž byl připojen soubor s návrhem změny v úplném znění, a protože se nejednalo o naskenovanou dokumentaci, nebyl v platném znění podpis starosty a místostarosty. V dokumentaci se nachází papírová podoba s příslušnými podpisy s vyznačením účinnosti.

II. Replika navrhovatelů

V replice navrhovatelé doplnili, že o účelovém jednání zástupců města ve prospěch Severočeské vodárenské společnosti, a. s. na úkor soukromých majitelů nemovitostí svědčí skutečnost, že měsíc před podáním návrhu změny č. 59 územního plánu byly pozemky parc. č. ■■■ a ■■■ převedeny na uvedený subjekt. Zmínky uvedené ve změně územního plánu o variantách umístění ČOV jsou pouze teoretické a nevážné. Využití variant bylo uzavřeno předem, když pozemky na umístění ČOV byly předem vybrány a odprodány investorovi. Odpůrce podle navrhovatelů chyboval i tím, že při prodeji pozemků neuvedl existující dopravní stavby na pozemcích parc. č. 106 - točna autobusů MHD a parc. č. ■■■ - parkoviště. Posledně uvedený pozemek je zařazen do kategorie nezastavitelné plochy UL – přírodní ochrana, plochy lokálních systémů ekologické stability, biokoridory, doprovodná zeleň. Tvrzení navrhovatelů o imisích není nepodloženou polemikou, ale konstatováním faktů. Při čištění odpadních vod vzniká septický zápach a dochází k úniku koncentrace amoniaku. Zápach bude provázet i následné čištění sedimentační kalů, lapačů tuků a česel. Protože ČOV musí být v provozu 24 hodin, bude se jednat o zdroj hluku trvalý, navrhovatelé v této souvislosti poukazovali na neprovedení komplexního posouzení území v blízkosti plánované stavby z hlediska hluku, jelikož stavba nebude v nezastavěném území, takže nemůže být posuzována jen samostatně, ale společně s ostatními faktory hluku. Navrhovatelé rovněž

upozornili na fakt, že v memorandu se 129 obyvatel obce Kokonín vyslovilo proti záměru vybudovat ČOV v navrhované lokalitě.

III. Posouzení soudem

Přezkum opatření obecné povahy vychází z ustanovení § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu a z důvodů, které navrhovatel uplatnil v návrhu v souladu s § 101d odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a), odst. 2 s. ř. s. Soud může k návrhu podle § 101d odst. 2 s. ř. s. shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem. S ohledem na shora uvedené přistoupil soud k posouzení jednotlivých návrhových bodů.

IV. a) Aktivní legitimace

Nejprve se soud zabýval aktivní legitimací obou navrhovatelů. Na tomto místě soud uvádí, že návrh původně podalo navrhovatelů více, někteří z nich vzali svůj návrh zpět a soud řízení o jejich návrhu zastavil částečným usnesením ze dne 2. 12. 2014, č. j. 64 A 9/2014-52, jež nabylo právní moci dne 3. 12. 2014.

Soud při posuzování aktivní legitimace navrhovatelů vyšel z následujících východisek. Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. K výkladu citovaného ustanovení se již vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten již v usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 – 62, uvedl, že „*pojmovým znakem opatření obecné povahy je to, že se jedná o správní akt s konkrétně určeným předmětem (vztahuje se k určité konkrétní situaci) a s obecně vymezeným okruhem adresátů. Jakkoliv však je tento okruh adresátů obecný, je třeba trvat na zákonném požadavku dotčení na právech napadeným opatřením obecné povahy. V tomto směru stojí za pozornost zdůraznit, že koncepce citovaného ustanovení § 101a s. ř. s. je založena na tvrzení existence zásahu do právní sféry dotčeného subjektu vydaným opatřením obecné povahy. Zákon tedy vychází z toho, že se jedná o procesní prostředek ochrany proti výslednému opatření obecné povahy, nikoliv proti procesu jeho přijímání. Tím se ostatně i liší aktivní legitimace v žalobním řízení, upravená stejným zákonem (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), založená na tvrzení porušení práv „přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.“* V řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je tak navrhovatel zatížen břemenem tvrzení zasažení na svých právech výsledným opatřením obecné povahy, přičemž teprve pokud je tato aktivní legitimace, jakož i další procesní podmínky, dána, je povinností soudu v rámci tohoto řízení přezkoumat jeho soulad se zákonem z důvodu a v rozsahu v návrhu uvedeném. Jak Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž

konstatoval, „... v tomto zvláštním typu soudního řízení je nutno důsledně trvat na požadavku reálně pravděpodobné aktivní věcné legitimace navrhovatele. To konkrétně znamená, že za věcně projednatelný návrh nelze považovat i takový, v němž navrhovatel pouze tvrdí dotčení na svých právech, nýbrž toliko takový, z něhož je patrné, že dotčení na subjektivních veřejných právech podle okolností konkrétní věci je pravděpodobné. Navrhovatel tedy musí tvrdit dotčení na svých hmotných právech v důsledku existence napadeného opatření obecné povahy; nepostačuje uvádět námitky procesního rázu, vztahující se k procesu přijímání tohoto správního aktu. Pokud zjevně - s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu - hmotněprávní sféra navrhovatele dotčena nemohla být nebo je její dotčení velmi nepravděpodobné, není dána jeho aktivní procesní legitimace k podání návrhu v tomto zvláštním typu řízení a tento návrh proto musí být odmítnut.

Oproti tomu, ten, kdo je aktivně legitimován k návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s., může tvrdit i porušení svých procesních práv v rámci procedury tvorby územního plánu, je-li představitelné, že toto porušení mohlo mít za následek dotčení těch jeho hmotných práv, od nichž se odvíjí aktivní legitimace. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucího k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. K přípustnosti návrhu však navrhovateli nepostačí, aby namítal porušení procedurálních pravidel, které mohlo sice objektivně vést k nezákonnosti opatření obecné povahy, avšak žádným způsobem nemohlo způsobit, že tato nezákonnost se dotkla jeho vlastní právní sféry. Přípustnost návrhu je totiž ve smyslu § 101a s. ř. s. dána tím, že navrhovatel tvrdí zkrácení svých vlastních práv; navrhovatel tedy nemá oprávnění podat *actio popularis*. Bude proto vždy na posouzení konkrétního případu v rámci posuzování přípustnosti návrhu, zda tvrzení navrhovatele o určitém porušení procedury vedoucí k přijetí opatření obecné povahy jsou taková, že a priori vylučují možnost, že by se takové porušení mohlo projevit v jeho právní sféře; platí zde, že v pochybnostech je nutno přiklonit se k přípustnosti soudní ochrany“. (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120; rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185).

Navrhovatel a) opřel svou aktivní legitimaci o spoluvlastnictví domu č. p. 189 nacházejícího se na pozemku v sousedství pozemků, jejichž nového funkčního využití se změna č. 59 územního plánu Jablonce nad Nisou týkala. Soud tyto skutečnosti ověřil z výpisu z katastru nemovitostí, z grafické části změny č. 59 územního plánu, a má za to, že se jako možné jeví tvrzení o zkrácení vlastnického práva v důsledku emisí různého druhu s ohledem na budoucí nové využití pozemků dotčených přijatou změnou územního plánu, s nimiž nemovitosti navrhovatele a) nikoli sice přímo, ale těsně sousedí. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že jeho úvahy se týkají pouze aktivní procesní legitimace ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s., nikoli legitimace věcné, jež bude předmětem meritorního posouzení věci.

K aktivní procesní legitimaci navrhovatele b) si soud dovolí odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Aos 3/2012-70, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz, které představují judikurní obrat v posuzování aktivní procesní legitimace spolků (dříve občanských sdružení) k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Podle cit. rozhodnutí jsou spolky aktivně legitimovány k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, při splnění určitých kritérií, mezi něž náleží především dotčení na subjektivních právech spolku, dále místní vztah spolku k lokalitě dotčené opatřením obecné povahy či zaměření spolku na aktivitu, která má lokální opodstatnění.

Soud ze stanov navrhovatele b) ověřil, že se jedná o spolek (§ 3045 odst. 1 přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku), se sídlem v Kokoníně, v němž se sdružují zastánci a ochránci životního prostředí, zejména z Jablonce nad Nisou – Kokonína a Libereckého kraje k poskytování obecně prospěšných činností v oblasti ochrany životního prostředí, ochrany přírody a krajiny, ochrany památek a kulturních hodnot, územního rozvoje. Hlavním posláním spolku je ochrana přírody a krajiny, dále mj. životního prostředí, veřejného zdraví, zejména v urbanizovaných oblastech, ochraně zeleně v obci a krajině, péče o území. Spolek má tedy jednak lokální vztah k území, jehož se napadené opatření obecné povahy týká (má zde sídlo a sdružuje členy z této lokality), jednak je jeho posláním ochrana životního prostředí, přírody a krajiny a péče o území, tj. oblastí, kterých se změna územního plánu dotýká, když pozemky parc. č. 106 a 309/3 byly určeny také jako nezastavitelné plochy v kategorii UL (přírodní ochrana, plochy lokálních systémů ekologické stability, biokoridory, doprovodná zeleň), a navrhovatel b) namítal neposouzení záměru z hlediska vlivu na životní prostředí a udržitelný rozvoj území. Soud tedy dospěl k závěru, že je i navrhovatel b) jako spolek k ochraně přírody a krajiny a územního rozvoje aktivně procesně legitimován k podání návrhu.

IV. b) Vypořádání návrhových bodů

V projednávaném případě byla změna č. 59 územního plánu Jablonce nad Nisou přijata v říjnu 2011, tedy za účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění do 31. 12. 2011. Změna územního plánu byla přijata ve formě opatření obecné povahy ve smyslu § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v souladu s § 43 odst. 4 za užití § 55 odst. 2 stavebního zákona.

S ohledem na námitku nevydání opatření obecné povahy se soud zabýval tím, zda byla změna územního plánu vydána zákonem stanoveným způsobem. K tomu ze správního spisu zjistil, že předmětná změna územního plánu byla řádně schválena usnesením zastupitelstva č. ZM/161/2011 ze dne 22. 9. 2011. Následně bylo opatření obecné povahy oznámeno veřejnou vyhláškou, vyvěšenou na úřední desce ode dne 6. 10. 2011 do 21. 10. 2011. Zároveň je na tomto opatření obecné povahy vyznačeno, že nabylo účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky dne 22. 10. 2011.

Stavební zákon výslovně nestanoví, jakým způsobem se územní plán a jeho změna vydává a v tomto směru odkazuje na správní řád. Podle již zmíněného § 43 odst. 4 poslední věta stavebního zákona platí, že *územní plán se vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu*, a toto ustanovení je třeba podle § 55 odst. 2 stavebního řádu aplikovat obdobně i pro změnu územního plánu. Podle § 54 odst. 2 stavebního zákona je to zastupitelstvo obce, kterému zákon dává právo vydat územní plán a jeho změny, přičemž blíže neuvádí, jakým způsobem se tak má dít. Za rozhodující pro výklad toho, jakým způsobem se opatření obecné povahy v těchto případech vydává, je proto třeba považovat § 173 správního řádu, podle něhož *opatření obecné povahy správní orgán oznámí veřejnou vyhláškou a toto nabyvá účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky*. Podle cit. zákonné úpravy je možno opatření obecné povahy považovat za platně vydané a účinné poté, co bylo, po přijetí usnesení zastupitelstva o schválení návrhu na změnu územního plánu, platně vyhlášeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73).

V nyní projednávané věci má soud za to, že předmětné opatření obecné povahy bylo přijato usnesením zastupitelstva obce ZM/161/2011 a následně bylo v souladu s § 173 správního řádu oznámeno veřejnou vyhláškou č. 92882/2011, podepsanou starostou odpůrce, a vyvěšeno na úřední desce odpůrce po dobu zákonem stanovených 15 dnů a bylo tak řádně vyhlášeno a nabylo účinnosti. Absence přesného data v dokumentu, který byl připojen k veřejné vyhlášce a jehož obsahem byl text přijatého návrhu změny č. 59 územního plánu, nezpůsobuje žádnou vadu či nezákonnost napadeného opatření obecné povahy, neboť rozhodným je datum jeho oznámení veřejnou vyhláškou na úřední desce a dodržení zákonné lhůty pro jeho vyvěšení. V tomto směru k pochybení ze strany odpůrce nedošlo. Rovněž absence podpisu starosty či místostarosty v textu návrhu změny č. 59 územního plánu, připojeného k veřejné vyhlášce a dostupného na webové stránce, na kterou navrhovatelé odkazují, nezpůsobuje vadu, nezákonnost či dokonce neexistenci opatření obecné povahy. Vady samotného usnesení zastupitelstva při schvalování změny č. 59 územního plánu navrhovatelé neuvedli.

K námitce podjatosti odpůrce z důvodu jeho majetkového podílu v Severočeské vodárenské společnosti, a.s., soud uvádí, že zde rovněž neshledal porušení zákona. Dle § 43 odst. 4 stavebního zákona se územní plán pořizuje pro území obce, přičemž o jeho pořízení i o pořízení jeho změny (§ 44 stavebního zákona), schválení zadání (§ 48 odst. 5 stavebního zákona), jakož i jeho přijetí nebo o zamítnutí (§ 54 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona) rozhoduje zastupitelstvo obce. A to zásadně bez ohledu na to, že obec je (a zpravidla často bývá) zároveň vlastníkem pozemků, jichž se vydání územního plánu či jeho změny dotýká, či je (a rovněž to není neobvyklé) investorem staveb, které jsou následně na území obce umístěny a povolovány v souladu s přijatým územním plánem či jeho změnou. V tomto směru zákonodárce kompetence zastupitelstva obce v procesu územního plánování nijak neomezil. Soud pak není v daném řízení povolán k tomu, aby se zabýval okolnostmi a případnými pochybeními předchozího prodeje pozemků, jichž se změna územního plánu dotýká, na které navrhovatelé upozornili až v replice.

Územní plán musí jako opatření obecné povahy v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu obsahovat odůvodnění, jehož specifický obsah je určován ustanoveními správního řádu a stavebního zákona. Podle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy též rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění. Rozhodnutí o námitkách naplňuje formální znaky správního rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 Ao 5/2010-24). Nejvyšší správní soud připustil, že jde o správní akt, který je svou povahou samostatným rozhodnutím, kterým by dle konkrétních okolností věci mohlo dojít k dotčení práv osoby, která tuto námitku uplatnila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62). Z § 172 odst. 5 správního řádu soud dovozuje, že zákonnému požadavku bude vyhověno, pokud je rozhodnutí o námitkách, které je materiálně samostatným rozhodnutím, součástí odůvodnění opatření obecné povahy a pokud v této části odůvodnění opatření obecné povahy obsahuje náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu.

V daném případě dospěl soud k závěru, že námitka není důvodná. V řízení o změně územního plánu uplatnil četné výhrady proti návrhu navrhovatel a). Tyto výhrady byly odpůrcem vyhodnoceny jako námitka podaná v režimu § 52 odst. 2 stavebního řádu a bylo o ní rozhodnuto samostatným usnesením zastupitelstva odpůrce ZM/160/2011 dne 22. 9. 2011 tak, že se jí nevyhovuje. Rozhodnutí o námitkách obsahuje i odůvodnění postoje odpůrce, a to zvláště ke každé dílčí výtce. Rozhodnutí o námitkách je v souladu s § 172 odst. 5 správního řádu součástí odůvodnění opatření obecné povahy, konkrétně jeho části pod

písm. j), bodem 2. (str. 22 – 24). Pokud jde o navrhovatele b), ten nebyl námitky proti návrhu změny územního plánu ve smyslu § 52 odst. 2 stavebního zákona oprávněn uplatnit, stěží tedy může s úspěchem namítat porušení svých procesních práv a v důsledku toho i svých subjektivních hmotných práv způsobem, jakým bylo odpůrcem o námitkách rozhodnuto.

Namítají-li navrhovatelé nedostatky odůvodnění, soud musí konstatovat, že námitka je formulována značně obecně, není v ní explicitně vyjádřeno, zda navrhovatelé mají za nedostatečné odůvodnění opatření obecné povahy, které učinili předmětem soudního přezkumu, či uvedené nedostatky vztahují jen k rozhodnutí o námitkách. S ohledem na zmínku o výroku, odůvodnění správního rozhodnutí a o otázce, nakolik byly dotčené orgány zpravené o námitkách, soud dovozuje, že návrhový bod se týká nedostatečného odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Jak již soud odůvodnil shora, navrhovatel b) nemůže s úspěchem procesní námitky tohoto druhu vznášet vzhledem k tomu, že rozhodnutí o námitkách se ho nedotýkalo.

Ani ve vztahu k navrhovateli a) soud neshledal návrhový bod opodstatněným, přičemž se jím mohl zabývat víceméně v obecné rovině. Jak soud uvedl, součástí rozhodnutí o námitkách bylo i odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, publ. ve Sb. NSS 2266/2011), jež odpůrce rozčlenil ke každé uplatněné výtce zvlášť. V odůvodnění se odpůrce jednotlivými námitkami navrhovatele a) zabýval, přičemž navrhovatel a) ani neupřesňuje, jakou svou námitku považuje za nedostatečně vypořádanou, jaké důkazy nebyly, resp. byly nesprávně hodnoceny, případně pro jaký konkrétní závěr nebyly důkazy opatřeny, a proto v odůvodnění chybí. Uplatněné námitky se netýkaly konkrétních stanovisek či připomínek dotčených orgánů na podporu postoje navrhovatele a), ani proti jejich obsahu výslovně nebrojily, není tedy vadou odůvodnění rozhodnutí o námitkách, pokud v něm nejsou postoje dotčených orgánů výslovně zmíněny. Pokud navrhovatelé v obecné rovině nastolili otázku, nakolik byly dotčené orgány zpraveny o námitkách, soud uvádí, že podle § 52 odst. 3 stavebního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 platilo, že *dotčené orgány uplatní na závěr veřejného projednání své stanovisko k připomínkám a námitkám*. V tomto směru navrhovatelé veřejnému projednání návrhu změny územního plánu ničeho nevytýkají. Rovněž nevznášejí konkrétní výhrady proti stanoviskům dotčených orgánů, která by s ohledem na neznalost námitek vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu či byla neplná. Pro úplnost soud doplňuje, že povinnost pořizovatele doručit dotčeným orgánům návrh rozhodnutí o námitkách a návrh vyhodnocení připomínek k uplatnění stanoviska byla zakotvena v § 53 odst. 1 stavebního zákona až s účinností od 1. 1. 2013, a tudíž její splnění nelze po odpůrci požadovat, probíhal-li proces pořizování a přijímání změny za účinnosti dosavadní právní úpravy.

Mezi návrhové body směřující proti procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy lze zařadit také námitky neposouzení stavby a jejího vlivu na životní prostředí a nevyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území.

Soud k této otázce ze spisového materiálu zjistil, že dotčený orgán, kterým je v této věci Krajský úřad Libereckého kraje, uplatnil stanovisko k návrhu zadání napadené změny územního plánu, a to dopisem ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. OÚPSŘ 99/2011/OUP. V něm mj. v intencích § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, uvedl, že neuplatňuje požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí, a vyloučil významný vliv změny územního plánu samostatně i ve spojení s jinými záměry na evropsky významné lokality a ptačí oblasti.

V procesu pořizování územního plánu, resp. jeho změny neprobíhá posuzování vlivů záměru na životní prostředí (tzv. EIA), ale proces posuzování vlivu koncepce na životní prostředí (tzv. SEA). Při pořizování územního plánu, resp. jeho změny se uplatní zvláštní úprava § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a § 19 odst. 2 stavebního zákona. Z cit. ustanovení plyne, že pro zjištění, zda je třeba k pořízení územně plánovací dokumentace posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí, je rozhodné stanovisko krajského úřadu, který zohlední kritéria uvedená v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Ustanovení § 47 odst. 2 stavebního zákona, jež se přiměřeně dle § 55 odst. 2 cit. zákona užije i na změnu územního plánu, na předmětná ustanovení navazuje, když stanoví lhůtu pro uplatnění takového požadavku ze strany krajského úřadu. Protože navrhovatelé neuvádějí bližší argumentaci proti absenci posouzení vlivů na životní prostředí, soud jen odkazuje na shora specifikované stanovisko krajského úřadu, ve kterém tento dotčený orgán po posouzení předložené územně plánovací dokumentace požadavek na zpracování vyhodnocení vlivů na životní prostředí neuplatnil. Soud tedy tvrzené pochybení ze strany odpůrce neshledal.

Rovněž námitka týkající se neposouzení změny územního plánu z hlediska vlivu na udržitelný rozvoj nebyla shledána důvodnou. Podle § 19 odst. 2 stavebního zákona *je úkolem územního plánování také vyhodnocení vlivů politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje nebo územního plánu na vyvážený vztah územních podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území (dále jen „vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území“); jeho součástí je posouzení vlivů na životní prostředí zpracované podle přílohy k tomuto zákonu a posouzení vlivu na evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast, pokud orgán ochrany přírody svým stanoviskem takovýto vliv nevyloučil.* Podle § 47 odst. 3 stavebního zákona, jež se přiměřeně aplikuje dle § 55 odst. 2 stavebního zákona i na změnu územního plánu, *pokud dotčený orgán ve svém stanovisku k návrhu zadání uplatnil požadavek na posouzení územního plánu z hlediska vlivů na životní prostředí nebo pokud dotčený orgán nevyloučil významný vliv na evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast, uvede pořizovatel v návrhu zadání požadavek na vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území.* Z právě cit. ustanovení vyplývá, že vyhodnocení vlivů územního plánu, resp. jeho změny na udržitelný rozvoj je obligatorní tehdy, jestliže buď dotčený orgán ve fázi zadání uplatnil požadavek na posouzení územního plánu, resp. jeho změny z hlediska vlivů na životní prostředí, anebo nebyl ve fázi zadání dotčeným orgánem vyloučen vliv na evropsky významnou lokalitu či ptačí oblast. V souzeném případě je tak rozhodující, že krajský úřad ve svém stanovisku k návrhu změny územního plánu neuplatnil požadavek na vyhodnocení vlivů změny územního plánu na životní prostředí a zároveň vyloučil její významný vliv na evropsky významné lokality a ptačí oblasti. Lze tedy konstatovat, že zákonné podmínky pro upuštění od vyhodnocení vlivů změny územního plánu na udržitelný rozvoj byly splněny.

Dále se soud zabýval námitkou neprojednání variant čištění odpadních vod. Stavební zákon pořizovateli změny územního plánu výslovně neukládá povinnost v každém případě zpracovat a posoudit varianty řešení uspořádání a využití území, jehož se změna územního plánu dotýká. Soud připomíná, že rozhodnutí o tom, zda a kdy a v jaké konkrétní podobě obec přistoupí ke zpracování změny územního plánu, je do značné míry výsledkem politického rozhodnutí obce, neboť zpracování územní plánovací dokumentace spadá do samostatné působnosti obce (§ 6 odst. 5 stavebního zákona). K uložení ověřit variantní řešení změny územního plánu zastupitelstvo obce v zadání zpracování konceptu přistoupí v odůvodněných případech nebo z podnětu dotčeného orgánu (přiměřené použití § 47 odst. 5 věta druhá

ve spojení s § 55 odst. 2 stavebního zákona). Přitom dle § 48 odst. 1 stavebního zákona platilo, že pořizovatel zajistí zpracování konceptu územního plánu a vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj, tj. přiměřeně i jeho změny, pokud je tak stanoveno v zadání územního plánu.

V souzeném případě se zastupitelstvo odpůrce rozhodlo nepřistoupit k uložení zpracování variantních řešení odkanalizování městské části Kokonín. Schválení podnětu 59. změny územního plánu usnesením ZM/34/2011 ze dne 17. 2. 2011, ani schválení návrhu zadání 59. změny územního plánu usnesením ZM/64/2011 ze dne 24. 3. 2011 žádný takový požadavek na vyhodnocení variant řešení území neobsahují a požadavek zabývat se variantami řešení odkanalizování či funkčního využití území dotčeného změnou nebyl stanoven ani žádným dotčeným orgánem. Protože se odpůrce v minulosti vícero řešeními odkanalizovat městskou část Kokonín zabýval, vrátil se k důvodům, pro něž vybral danou variantu a přistoupil ke konkrétní změně územního plánu v dotčené lokalitě, v odůvodnění rozhodnutí o námitkách, jež bylo součástí odůvodnění opatření obecné povahy. Soud neshledal, že by namítaným způsobem došlo k porušení právních předpisů v rámci procesu přijímání změny č. 59 územního plánu.

Soud proto ani nepřistoupil k provedení důkazu znaleckým posouzením Ing. J.K., které se zabývá vhodností toho kterého způsobu vybudovat pro městskou část K. ČOV, neboť provedení navrženého důkazu jde nad rámec potřeb soudu námitku posoudit. Správní soud není zásadně oprávněn posuzovat funkční využití toho kterého území či dokonce posuzovat, zda pro určitý investiční záměr není vhodná jiná lokalita. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publ. ve Sb. NSS 968/2006, *„Stanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování (srov. § 1 a § 2 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona) je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Co mu však přezkoumávat přísluší, je, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda přitom postupoval zákonem předepsaným způsobem.“*

Obecná zmínka navrhovatelů o tom, že pozemek parc. č. ■■■ je zařazen do nezastavitelné plochy UL, učiněná nad rámec návrhových bodů až v replice, nebyla soudem posouzena jako řádně uplatněný návrhový bod a soud se jí proto nemohl zabývat.

Další námitka se týkala možných imisí v podobě zápachu a hluku, a to nejen u domu č. p. 189 ve spoluvlastnictví navrhovatele a), ale také na blízké autobusové zastávce, další související námitka se pak týkala poklesu tržní ceny nemovitostí v blízkosti ČOV.

K uplatněné námitce považuje soud za potřebné konstatovat, že Krajská hygienická stanice jako dotčený orgán na úseku ochrany veřejného zdraví pouze vyjádřila ve stanovisku ze dne 18. 3. 2011, č. j. KHSBL 04329/2011/32/2.5, požadavek dotčené chráněné prostory řešit z hlediska hluku v souladu s požadavky na ochranu veřejného zdraví. Souhrnné stanovisko Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, oddělení životního prostředí, ze dne 21. 3. 2011, č. j. 34565/2011, neobsahuje žádné požadavky z hlediska ochrany ovzduší. A z hlediska ochrany ovzduší a životního prostředí neuplatnil žádné výhrady ani krajský úřad v již zmiňovaném stanovisku ze dne 10. 3. 2011. Uvedenými podklady, ale ani žádnými jinými, nejsou doloženy domněnky navrhovatelů o možných

imisích, které by přesahovaly přiměřenou míru, resp. míru jdoucí nad rámec právních předpisů, kterou by již navrhovatel a), resp. ti, jejichž práva v daném směru hájí navrhovatel b), nebyli povinni snášet.

Dále soud považuje za nutné zdůraznit, že napadené opatření obecné povahy, kterým byl nesporně sledován legitimní a zákonný cíl, a to vylepšení nevyhovujícího stavu vypouštění odpadních vod a v návaznosti na to zajištění plnohodnotného rozvoje území části Kokonína vymezením funkčních ploch pro ČOV, pouze mění funkční využití velmi malého území města, konkrétně pouze částí pozemků parc. č. ■■■■, ■■■■ a ■■■■ o rozloze 0,4907 ha v sousedství, a to nikoli přímo bezprostředně hraničícím se změnou dotčenými plochami nemovitostí navrhovatele a) a rozhodně jím není o umístění ČOV v konečné podobě rozhodnuto. Soud dodává, že pokud investor bude chtít na vymezených funkčních plochách ČOV umístit, bude muset být jeho konkrétní záměr posouzen v územním, resp. následně stavebním řízení, z hlediska jeho vlivu na dané území, jak to vyžadují relevantní ustanovení stavebního zákona, včetně posouzení požadavků na dodržení hlukových limitů. Soud tak neshledává příčinnou souvislost mezi provedenou změnou č. 59 územního plánu a obecnými námitkami o imisích a v této souvislosti i s námitkami poklesu tržní hodnoty nemovitostí v okolí území dotčeného funkční změnou, které zůstaly v rovině obecného ničím nepodloženého tvrzení.

Rovněž je na místě poznamenat, že navrhovatelé nemají právo na zachování *statu quo* v území dle dřívější územně plánovací dokumentace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 6 Ao 4/2009-104, nebo ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76). V daném případě, jak plyne z odůvodnění změny č. 59 územního plánu, jejímu zadání předcházely úvahy o tom, zda by bylo případně možné vymezeným způsobem využít jiné pozemky (a to v jiných k. ú), případně daný cíl zajistit využitím stávající ČOV v jiné obci. Ty však byly vyhodnoceny jako nevyhovující, případně příliš finančně nákladné, proto přistoupilo zastupitelstvo odpůrce k zadání změny č. 59 územního plánu v dané konkrétní podobě. Dlužno dodat, že i tyto jiné varianty odkanalizování a vypouštění odpadních vod z území Kokonína by představovaly obdobné možné zásahy do vlastnických práv jiných subjektů. Důvody, pro které byla zvolena právě napadená změna č. 59 územního plánu, nejsou ve vztahu k navrhovatelům nijak diskriminující. Rovněž nelze přehlédnout, že přijatá změna představuje změnu funkčního využití dotčeného území za účelem odkanalizování značného území části Kokonína a tedy i jeho dalšího rozvoje, nikoli realizaci soukromých čistě podnikatelských záměrů, byť s tímto odůvodněním navrhovatelé polemizují. Za daného stavu pak nelze podle přesvědčení soudu dospět k závěru o nezákonnosti změny č. 59 územního plánu ani z důvodu nepřiměřenosti. Na tomto závěru nic nemění ani to, že navrhovatelé a část obyvatel městské části K. mají odlišné představy o tom, jak by mělo být odkanalizování dané lokality řešeno.

IV. c) Závěr a náklady řízení

Soud uzavírá tím, že neshledal návrhové body opodstatněnými, proto návrh na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 59 územního plánu statutárního města Jablonec nad Nisou postupem dle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

Soud rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když navrhovatelé a) i b) s tímto postupem soudu vyslovili souhlas a odpůrce svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání nevyjádřil.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný odpůrce, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto v souladu § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Protože osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nežádaly, a soud jim ostatně neuložil v řízení žádné povinnosti, a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, vyslovil, že osoby na řízení zúčastněné nemají na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. února 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu